پنجشنبه ۲۵ آذر ۹۴ / ۱۶ شهریور ۱۳۷۴

آقای عبید زنجانی

هلگا پاسی نامه مهرآمیزت، نگران من مباش. مثل گربه آب هم با همه زلالی اش اگر مدتی زیاد جایی بماند می گندد. دنیای تو هست که با همه چیز که هست و... در آخر در برابر این اتاق حقارت گرفتم که چه بر این وسیله ای است تا بتوانی دوستی بی دلیل خود را. در جایی که من هم روابط چندین ساله خصوصی با دختران گوناگون به پایان ترسیم و دوستی چه پیچیده و این سرمایه گذاری زندگی بود. ۱۱ دختر که در سوئد با آنها دوستی داشتم دلیلی در دست ندارم که هرگز نپرسیدم آیا آنها که شناخت تری از من دارند اینطور عجیب بودند که آنها هم که توان پرسش ندارند در سکوت قهرمانی خود گریه کردند یا خوشنود بودند.

۱۱ خانم که نامی از آنها برده نشد موجود بسیار کوچکی است. کیف پشت دیگر فعالیتهای جنوبی بشر هستم و فقط از مغز و دنیایم بطور مرتب در عمل دفاع کرده ام، دفاعی است در همین شهر، و بطور متناوب در هر هفته نامه خاوران در لیفورنیا و شهروند در تورنتو کانادا.

در پایان کمتر از دو روزی که در آلمان بودم از طرف انجمن دوستداران فرهنگ ایران در دانشگاه برگزار شده و از اداره کنندگان سه برنامه ام گذارده بودند میزگردی داشتیم در زمینه رسیدن به آنچه که تفاوت فرهنگ ها و تمدن ها را از یکدیگر جدا می کند. آقای دکتر ... سخنران اول بود، دکتر ... سخنران دوم بود، و بنده سخنران سوم. دکتر ... که از دوستان قدیمی است و از همان دوران دانشجویی در راه آشنایی و نزدیکی فرهنگ ها و تمدن ها با هم کوشا بود. حین اداره این میزگرد بعنوان آخرین برنامه کنفرانس بود، بی هیچ نقشه ای و برای بعضی ها ناگهانی در ذهنم گذشت و بیرون آمد که در میان سازمانهای گوناگون ایران در دنیای امروز نوشته ام و سرانجام به نتیجه ای رسیدم که سازمانها و تشکیلات ایرانی در خارج از کشور خاصیت و حیات خود را از دست داده اند و دیگر نمی توانند در دنیای ایرانیان خارج از کشور نقشی بازی کنند. این حرف با استقبال و تشویق شنوندگان روبرو شد و در پایان آن در پی ایراد چنین سخنانی بودم که در پایان از من خواهش شد که برای چاپ در مجله ای قلم فرسایی کنم. چشم راه تشویق ها در دانشگاه ها و توجه مردم به همکاری